

Ahoy TAZeeluitjes,

Onze dierbare schrijfvriend Stijn Meuris heeft vandaag een dagje de pen aan de wilgen gehangen – het is voor iedereen zondag – en dus neemt de TAZette het roer van dit editoriaal vast in handen.

Een eerste, ietwat weemoedige bedenking na enkele dagen Theater aan Zee: het festival heeft op één jaar tijd plots wel een heleboel *sérieux* gewonnen. De eerste Stads- en Havennomaden zijn nog maar achter de rug, en er vielen al indrukwekkend veel Jonge Theaterparels te rapen. Trixie Whitley (Jong Muziekselectie) zorgde ondanks zware stemproblemen – denk Tom Waits *with a very bad cold* en kindjes die gillend weglopen – voor de eerste kippenvolmomenten in het stationsbuffet. De kwaliteit van producties, de professionaliteit van de organisatie, de gestroomlijnde coördinatie: het hele boeltje begint jaar na jaar meer op een geoliede oceanstomer te lijken.

En zelfs de sloep van de TAZette blijft, al zeggen we het zelf, netjes op koers: wij overleefden de eerste en zo gevreesde TAZaterdagavond op Café Koer, om u deze stralende zondagochtend opnieuw met frisse kop te kunnen dienen. Het ging zelfs makkelijk: nu er geen Leffe meer geschonken wordt aan de bar en de fuiven in het stationsbuffet verdwenen zijn, zijn onze kansen om het festival tot het einde toe te halen duizelingwekkend de hoogte in geschoten.

En toch worden we van al die ernst een beetje... hongerig. 'Seks op tafel, vodka, Bickyburgers en meer roddels, 1000 zonnen en garnalen nog aan toe!' wordt hier naast mij steeds harder geroepen – het moge duidelijk wezen: de TAZettecrew is op zoek naar een flard onnozelheid, een spat decadent vertier, een vleug rock-'n-roll. Uit pure armoe weerklinken vanuit ons redactielokaal enkel nog foute zaken als AC/DC's *Thunderstruck* en gelijkaardige rotzooi van Alice Cooper. Vandaag hebben we heel speciaal gekozen voor *Anarchy in the UK*.

Gegroet
Uw scheepsmaatjes

Stadsnomaden 2: Jong Muziek: Sam Wauters en Andy en Karolien

Daar komt de zee!

Sam Wauters – 'Kort houden', dat is het devies van onze chef. Welaan, dan. Een jongeman, een vleugelpiano en een handvol briljante songs. John Cale *meets* Rachmaninov *fucks* Herman van Veen *sideways with a pinetree*. Of zoiets. Yeah! Om maar te zeggen: Sam Wauters was behoorlijk fantastisch. Zijn liedjes zijn bijna allemaal van een superieure kwaliteit en zijn Nederlandstalige teksten zijn bij momenten lichtjes geniaal. Hij zingt, schreeuwt, roept, vertelt, zucht en kreunt over alleen zijn, over grenzen, over muziek, over het strand en de zee, over de liefde en het leven. Tussendoor goochelt Wauters nog wat met andermans muziekjes. Leonard Cohens 'In My Secret Life' bijvoorbeeld werd vrij vertaald en bewerkt tot 'Binnen in mijn hoofd'. Grote klasse! Waar blijft die debuut-cd?

Andy en Karolien – Lou Reed in het Oostends. Het klinkt op het eerste zicht even gek als pakweg Frans Bauer in het Swahili, maar het werkt wonderwel. De heren en dame van Torkest grasduinden in het oeuvre van de NYC Man, plukten er de fijnste muziekjes uit en zetten er op meesterlijke wijze nieuwe teksten op ('Berlin' werd bijvoorbeeld 'In Ostende') of vertaalden ze haast letterlijk ('I'll Be Your Mirror' als 'K goan joen spiegel zien'). Het verhaal van Andy en Karolien, een Oostends visserskoppel, is nu eens komisch, dan weer tragisch en wordt gebracht met kunde en respect, voor zowel Loe Reet als voor Oostende en zijn vissers. En het hele opzet is ook af, alles zit perfect. De interactie tussen zangeres Mieke Dobbels – die overigens over zowat de warmste en meest sexy stem van het westelijk halfmond beschikt – en zanger Sebastien De Waele zorgt ervoor dat Andy en Karolien geen seconde verveelt. Meer zelfs: wij waren bij momenten – geen idéé dat ook wij zulke gevoelens hadden – oprecht ontroerd. Voor niet West-Vlamingen is het hier en daar wellicht moeilijk volgen, maar dat is dan ook het enige minpuntje – voor zover dat er al een is – dat we kunnen bedenken. Op tien? Negen! Minstens.

(MV)

Stadsnomaden 2, op zo 29/7 en ma 30/7 om 21u. Vertrek op Café Koer.

Boris Isnietch

Foto: Kristien Verhoeven

Een Russische clown komt in België wonen en vindt het hier allemaal fantastisch en ongelofelijk, tenminste tot hij zijn belastingsbrief in de bus krijgt.

Nog te zien tot 2/8 in het Leopoldpark, voor kinderen vanaf 8 jaar.

TAZETTE

EDITIE # 04 ZO 29/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, VAARDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Coup de foudre: Geraak zo maar eens van 't straat

Foto: Kristien Verhoeven

Stadsnomaden 1: Rijp en van goede kwaliteit

Een rijke pluk, deze eerste Stadsnomaden. In tegenstelling tot de magere oogst van vorig jaar waren de drie locatieprojecten *Stadsnomaden 1* smakelijke en goeddeels voldragen vruchten.

Deze beweging wordt vaak niet meer gebruikt speelt zich af op de gladde vloer voor het Travel Center in het station van Oostende. Regisseur **Ewout D'Hoore** levert het publiek over aan een vormexperiment met bevreemdende inslag. Vier mensen gaan zwemmen in een illusoir zwembad, bestaande uit enkele krijtlijnen op de grond. Een paar emmers water over de harde stenen vullen het 'bad'. De lome gezichtsuitdrukking waarmee de badgasten op de stenen plavuizen duiken, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, zorgt voor gegrinnik. Het zwemritueel ontplooit zich ogenschijnlijk op een normale manier. Een badmeester op klepperende watersandalen wandelt rond, berispt mensen die rennen, trekt het overvullige water af. Maar er blijkt een steekje los te zitten aan de zwemmers. Op onregelmatige tijdstippen verstarren ze, bevriezen hun eigen handeling – met een vaag waanzinnige blik in de ogen. Waarna de scène wordt verdergezet alsof er niets aan de hand is. De verbazing stijgt ten top wanneer de badgasten een meerstemmige hymne aanheffen die wegdeint in de holklinkende ruimte. Reageren wij eerst wat verveeld op de lange aanloop, dan pakt het surrealisme van deze niet-evidente *vormspilerei* ons langzaam in – en ons niet alleen.

Wie de frisbee tegen zijn hoofd krijgt moet de boemerang nog vangen ofte: harde lessen in het leven. **Ilse De Koes** zelfgeschreven monoloog lijkt recht uit de buik te komen en het is die puurheid in tekst en spel die hem zo mooi maakt. Een vrouw, een man en het verhaal tussen hen beide: het is al talloze keren verteld. Zij zorgt voor hem, hij zuigt haar uit. Zij moet geven, geven, geven en daar heeft ze genoeg van. De Koe vertelt naïëf, als door de ogen van een kind, maar wel een kind wiens tederheid plots omslaat in boosaardigheid. De spastische lichaamstaal, de vervaarlijk rollende ogen, de lodderige blik die toch plots fonkelt van agressie maken de ik-figuur bedreigend en meelijwekkend tegelijkertijd. Ze probeert zich staande te houden en haar vloeken en schreeuwen wordt afgewisseld met tedere vragen: 'Als ik er niet meer ben, laat je me dan schitteren op sterk water?' Af en toe gaat de tekst uit balans, soms in de richting van pseudo-poëzie ('Ik zoek u niet, ik vind u'), soms in de richting van banaliteit (een lang verhaal over drijvende hoopjes kots) maar verschillende keren treft De Koe met geestig en spits woordenspel recht in de roos: 'Mijn leven zou verschillen, zoals je een appel schilt'. Wanneer De Koe vol overgave aan het zingen slaat knijpt onze keel toe: 'I love you as you are' is de ontroerende samenvatting van de voorstelling: het verlangen om geliefd te worden zoals je bent. *Wie de frisbee tegen zijn hoofd krijgt...* is licht en zwaar tegelijk.

Coup de foudre tenslotte, geregisseerd door **Imre Kleinlugtenbelt**, drijft vooral op een sterk uitgangspunt en een geniaal openingsbeeld, dat recht uit een *film noir* lijkt te komen. Een vrouw (de mimespeelster Elsa May Averill) ligt op straat, haar hoofd in een aktetas. Zij denkt zich te kunnen onttrekken aan menselijk contact, er zich boven te kunnen plaatsen. 'Ik ben een soeverein transcendenteur', zegt ze, en dat ze de 'autonimiteit' voorstaat, wat zoveel betekent als de totale onafhankelijkheid van anderen. Zij wil niets geven en niets krijgen. Zij wil geen identiteit hebben en wanneer dat op een dag onverhoeds toch gebeurt (zij wordt 'de dame die in dat café altijd aan dat tafeltje zit') is het voor haar tijd om te gaan. Maar een *coup de foudre* laat zich niet zomaar wegdeneren... Kleinlugtenbelt koos voor een interessant concept maar er lijkt zo weinig mee gedaan: de performance van May Averill glijdt langs ons heen (zij kijkt haar publiek nauwelijks aan) en de *deus-ex-machina*-verschijning van Philippe Liekens verzwakt de kracht van wat, mits een beetje gesleutel, misschien eerder een straffe monoloog had kunnen zijn.

(EC)

Stadsnomaden 1, op zo 29/7 en ma 30/7 om 21u. Vertrek op Café Koer.

Angsten onder ogen zien, alert blijven en lang praten

Michael De Cock is auteur, acteur, regisseur, vertaler, directeur van 't Arsenaal, geëngageerd theatermaker én een woordenwaterval. Zowel *Saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND* als *Namaals* zijn voorstellingen die ontstaan zijn na veel praten, met respectievelijk asielzoekers en stervenden. Uit deze voorstellingen spreekt bovendien een enorme gedrevenheid, die Michael moeilijk kan verbergen. Waarom zou hij? Go!

Je kwam terecht bij het thema sterven omdat je je schoonmoeder verloor aan kanker. Moet je eerst geraakt worden om te kunnen raken?

De Cock: 'Dat is geen must. Ik vertrek wel meestal vanuit een noodzaak om iets te zeggen. Ik maak theater op een niet voor de hand liggende manier. Ik doe bijvoorbeeld eerst twee jaar lang research. Dat resulteerde al twee keer in een boek én een voorstelling. Wat ik maak is wel persoonlijk: wanneer ik *Saw it on television* opnieuw speel, kom ik weer in contact met een heel intense periode uit mijn leven, wat erg emotioneel is.'

Je hebt mensen zien sterven op palliatieve zorgen. Heb je schrik voor de dood?

'Iedereen heeft angsten. In plaats van ervan weg te lopen, wil ik deze onder ogen zien. Angst boeit iedereen. Om te sterven heb je moed nodig, maar ook de ervaringen van asielzoekers zijn oefeningen in afscheid nemen. Ik bewonder de manier waarop zij dat doen, van de andere kant van de wereld komen en alles achterlaten.'

Asielcentra, palliatieve afdelingen. Wat volgt?

'De wereld is een constante bron van inspiratie. Ik wil zeker niet, zoals veel gezelschappen doen, een thema kiezen en daar dan 1 à 2 maand mee aan de slag gaan. Ik wil echt lang praten met mensen, langer dan de gemiddelde journalist. Het vluchtelingentema is bij mij organisch gegroeid. Je moet als maker alert blijven. Je mag niet in de val trappen en steeds hetzelfde doen.'

Wil je rauwe realiteit registreren of gevoeligheid weergeven?

'De twee staan voor mij niet in contrast met elkaar. De jaren '60 zijn gepasseerd. Theater moet beroeren. Je kan ook emoties tonen als je registreert. *Namaals* is iets poëtischer dan *Saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND*. De gesprekken bij mensen op de kamer zijn onmiddellijk neergeschreven maar er is wel uit gestileerd. Theater is vervreemdend, zeker wanneer ik bijvoorbeeld in *Saw it on television* alle rollen speel. Doordat theater een ander medium is, is het zalvender. In de voorstelling zit sowieso meer humor en poëzie dan in het boek.'

Je schuwt de politieke thema's niet in je voorstellingen. Zullen we Michael De Cock ooit op een kieslijst zien staan?

'Ik zou mijn verontwaardiging in de politiek niet kwijt kunnen. Het zou niet vol te houden zijn. De motor is misschien hetzelfde, maar in de politiek zijn er meer compromissen nodig. Politiek boeit me wel mateloos. Wat bijvoorbeeld de asielproblematiek betreft denk ik dat wij in Europa op dit moment niet geplaagd zijn om daar goed mee om te gaan. Ieder land veegt voor eigen deur. We hoeven ons geen illusies te maken, dat kan niet anders dan veranderen.'

Twee producties op TAZ regisseur je. In een spel je ook zelf. Wat verkies je: regisseren of spelen?

'Maken of spelen, het wordt me vaker gevraagd. Dan kies ik zeker voor maken. Spelen doe ik alleen als het echt nodig is. Bij *Saw it on television* drong het acteren zich op. Dan is het geen opdracht en doe ik het graag. Maar eigenlijk schrijf ik nog liever.'

Je woont in Antwerpen, maar hoe groot is de liefde voor Oostende?

'Met Oostende heb ik een heel bijzondere band. Ik kom al heel lang naar TAZ. Onze oudste dochter is er geboren. Op 2 augustus vieren we haar zevende verjaardag. Mijn vrouw haar water is gebroken in Hotel Danielle, toen we daar verbleven voor TAZ. De geboorte van Luna stond toen in de TAZette. Mijn schoonmoeder was van hier en is trouwens overleden in hetzelfde ziekenhuis in Oostende als dat waarin mijn dochter is geboren. Leven en dood verbinden me dus met deze stad. Antwerpen is en blijft een fascinerende stad, die zowel politiek als sociaal heel interessant is.'

Michael, kan kunst de wereld redden?

'Ik ben getraind in deze vraag! Waarvan moet de wereld gered worden? De vraag impliceert immers dat de wereld in gevaar is. Of kunst de wereld kan redden, hangt af van de bedreiging waarvan die wereld moet worden gered. Kan kunst de wereld veranderen? Ja!'

(KVL)

Saw it on television/ DIDN'T UNDERSTAND op zo 29/7, ma 30/7 en do 2/8 om 18u en 20u en za 4/8 om 15u op het Cardijnplein.
Namaals op wo 1/8 om 20u30 en op do 2/8 om 15u en 20u30 in de NMBS-loods. Brussels Jazz Orchestra & Tutu Puoane, *Writing Billie*, met eindregie van Michael De Cock, vr 3/8 om 20u30 in NMBS-loods.

Billenkletser van de dag

Freddy De Vadder (alias Bart Vanneste) is duidelijk geen voorstander van het algemeen rookverbod. In de try-out van zijn nieuwe voorstelling *Icoon* pleitte hij gisteren voor georganiseerde burgerlijke ongehoorzaamheid om het vermaledijde rookverbod te boycotten. Zelf geeft hij alvast het lichtend voorbeeld: 'Als ik moet gaan optreden in een cultureel centrum, neem ik in mijn valies altijd een asbak en een pakske sigaretten mee. En nicotinepleisters... voor als ik wil slapen.'

Icoon (try-out), nog vandaag te zien om 23u30 in het Variététheater.

Intiem familieportret

Je ne comprends pas is waarschijnlijk de kortste voorstelling van TAZ: regisseur Peter Seynaeve maakte een kleinoord van nauwelijks twintig minuten – de tijd die je neemt om een schilderij grondig te bestuderen. *Je ne comprends pas* zou dan ook een impressionistische schets kunnen zijn. Geen schets in de betekenis van 'onafgewerkt', want deze voorstelling is wel degelijk af, wel in de zin dat geschetste lijnen lijken te vervagen. *Je ne comprends pas* laat zich lezen als zo'n nostalgisch tafereeltje aan de muur van een appartement aan zee: alleen al de kleuren ademen verlies uit, en herinnering aan betere tijden. De strandportretten van fotografe Rineke Dijkstra vormden de inspiratie voor dit drama(atje) in één bedrijf – het verkleinwoord slaat enkel op de duur van de voorstelling.

We zitten op strand. Omgeven door strandspullen genieten een meisje (Margot Hallemans) en haar moeder (Isabelle Van Hecke) van een mooie dag aan de kust. Maar het meisje geniet niet echt, ze wacht. Haar broer Pierre (Simon Van Buyten) woont immers op zee en hij zal haar komen halen om een verre reis te maken 'naar New York Londen Tokio Paris'. Ze praat Frans tegen zichzelf, eenvoudige schoolboekzinnigjes: 'Je m'appelle Isabelle et je mange une orange', 'J'aime mon frère, Pierre'. Bereidt ze zich voor op de reis? Wanneer haar moeder wil vertrekken blijft zij koppig achter op het strand - beloofd is beloofd, en haar broer houdt zijn woord.

Vorig jaar al bewees Seynaeve met *As you like it* een uitstekende *headhunter* te zijn voor jong acteertalent, met *Je ne comprends pas* doet hij zijn reputatie als jongerencoach alle eer aan. Margot Hallemans is een piepjonge Lolita in een bikini waarin nog geen borsten zitten. Ze poseert, charmeert, bekoort met een volle oogopslag en zonder spoor van verlegenheid. Haar spel is op het provocerende af: Hallemans slaagt erin het eten van een handvol druiven een onbehaaglijk sensuele bijklank te geven. Van Buytens stille schim is o zo nadrukkelijk aanwezig: zijn zwiigende contouren op de achtergrond krijgen een bijna symbolistische betekenis. In de schaduw van deze jonge mensen acteren Benny Claessens als de boule de berlinverkoper Alain en Isabelle Van Hecke respectvol *low profile*. *Je ne comprends pas* is een uiterst eenvoudig familieportret, geschilderd met een tederheid en intimiteit die doet verstillen. (EC)

***Je ne comprends pas*, op zo 28/7 om 15u30 en 20u30 in Victoriazaal.**

c. Raymond Mallentjer

TAZETTEKLAP

Naar het schijnt zijn twee van onze TAZ-techniekers op zoek naar een lief. Al dan niet serieuze kandidates kunnen zich aanmelden bij het onthaal. We wensen de techniekers alvast veel succes op hun amoureuze zoektocht.

't Is een en al TAZ-drukte in Hotel Georges V momenteel, en dat leidt tot enige verstrooidheid. Ze hebben het namelijk gepresteerd om een hele hoop eetbonnetjes, tickets en badges weg te smijten... omdat ze aan het opruimen waren. *Doh!*

TELEX

Het filmprogramma van vandaag:

Lignes van Elias Grootaerts: 37 min

Access Granted van Dario van Vree, 6 min 27 sec

Documentaire over TAZ 2006: 'In de voetsporen van Jaklien Pollentier' door Yahya Terryn, productie TAZ / Victoria / De Bank, 19 min

Stabilisé Koerse:

Velokoers voor jong of oud, twee-of vierwielaars. De winnaars gaan naar huis met een trofee. De eerste koers start om 15u. Rep u dus naar het Cardijnplein, Nieuwe Stad.

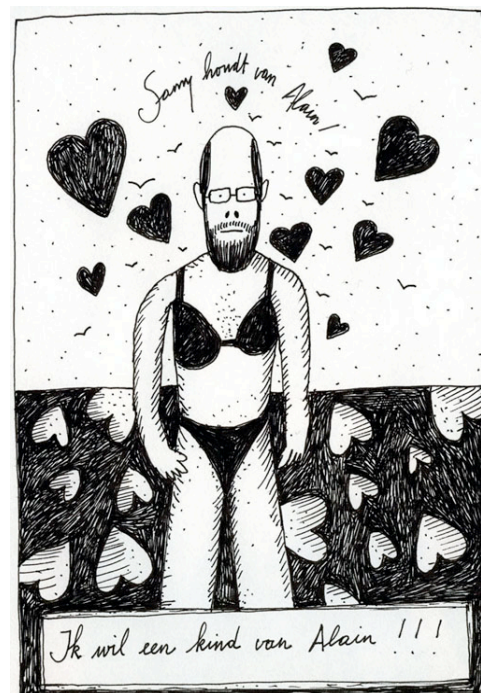
Uitgelezen aan zee gaat vanaf vandaag van start. Op het programma: Els Dottermans en Wim Opbrouck over *Kalme Chaos* van Sandro Veronesi. In Droge Coö, 17u.

Weersvoorspelling: Vanuit het Westen wordt het geleidelijk aan droger en komt de zon er meer door. Vreugdedansje! Vannacht overwegend droog en rustig – *yeah, right* – met lokaal nevel of mist.

BLACK BOX

(Zoals u ziet is onze black box leeg... en u bent de enige die hem kan vullen. Dit is ons Tazette discussieforum: laat uw heikele thema's, hete hangijzers en andere ongemakken hier achter en breng een verhit debat tot stand! Contactadres: dagkrant.taz@tartart.be)

SAMMY!!!

c. Wim Opbrouck